

M A R Y S E

Nem a
kártyák irták

Megtanultam önmagamot választani

Maryse

**Nem a
kártyák írták**

Maryse - Nem a kártyák írták

© Maryse/Ruby Saw 2026 © Book Dreams Kiadó 2026

Szerkesztő és szöveggondozó: Fáy Linett

Borító: Bárdos Melinda

Képek forrása: Meta AI

Ruby Saw

Facebook/RubySawOfficial

Instagram/Iamrubysaw

TikTok/Rubysawhu

Book Dreams Kiadó

info@bookdreams.hu • www.bookdreams.hu

facebook.com/bookdreamskiado

instagram.com/bookdreamskiado

ISBN E-pub: 978-963-586-486-7

ISBN Mobi: 978-963-586-487-4

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is.
A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

I.

Másoktól kérdeztem magam

Jelek

jeleket kértem
egy madarat az ablakpárkányra
egy dalt pont akkor a rádióban
egy mondatot egy idegentől
bármit
ami azt mondja: maradj
vagy azt: menj
csak nekem
ne kelljen
kimondanom
mit akarok

A kihúzott lap

megkevertem a paklit
mintha a kezem
nem tudná előre
melyik lapot keresi
aztán kihúztam egyet
nem tetszett
húztam még egyet
az sem tetszett
addig kérdeztem a kártyákat
amíg azt nem mondták
amit hallani akartam
és még akkor sem
hittem nekik

Megint

– Szeret?
– Igen.
– Visszajön?
– Lehetséges.
– Mikor?
– Ha eljön az ideje.
újra megkérdeztem
más szavakkal
más napon
más embertől
hátha a válasz
egyszer biztosabb lesz
mint én magamban

Sorselemzés

számokba írtak:
dátumokba
órákba
bolygók állásába
megmondták
mikor találkozom valakivel
mikor veszíték el valamit
mikor kezdődik
az igazi életem
vártam
mintha addig
csak egy főpróba lenne
minden napom

Az univerzum üzenete

azt mondták
az univerzum
mindig üzen
így hát
minden véletlenből
választ csináltam magamnak
minden ismétlődő számból
bizonyosságot
minden találkozásból
sorsot
minden búcsúból
átmeneti állapotot
csak azt nem vettem észre
hogy a búcsú
valóban búcsú

Mások szemével

megkérdeztem
te mit tennél?
aztán őt is
és még valakit
mindenki adott
egy darabot
az életéből
megpróbáltam összerakni belőlük
az enyémet
de nem illett rám
egyik kapott darab sem

Ha rosszul döntök

nem a döntéstől féltem
attól rettegettem
hogyszer majd
visszanézek
és meglátom
azt az életet
amit egyetlen igen
vagy egyetlen nem
elvett tőlem
ezért inkább
nem választottam
és közben
az idő választott
helyettem

Kapcsolatjóslás

azt kérdeztem
van-e jövőnk
de nem kérdeztem meg
van-e jelenünk
azt kérdeztem
szeret-e
de nem kérdeztem meg
én jól vagyok-e mellette
azt kérdeztem
el fog-e hagyni
de azt sosem
hogy én
miért hagyom el
magamat érte

Amit hallani akartam

nem választ kerestem
felmentés kellett
hogymaradhassak
ott
ahol már fájt
hogymvárhassak
arra
aki nem indult el
felém
hogymtovább remélhessek
anélkül
hogymbe kelljen vallanom:
a remény számomra
csak gyönyörűen becsomagolt
félelem

A következő elemzés

mindig azt hittem
a következő ember
többet lát majd
a következő kártya
pontosabb lesz
a következő jóslat
végre megnyugtat
de minden válasz után
új kérdés született bennem
és már nem tudtam
ezért keresem-e
az igazságot
vagy azért
hogyan kelljen
elfogadnom a valóságot

Elnémulva

egy napon
nem kérdeztem senkit
nem húztam több lapot
nem kerestem a jeleket
nem néztem utána
mit jelent
egy szám
csak ültem
némán
először
ijesztő volt
aztán meghallottam
hogym valaki
régóta beszél bennem

Nekem kellett volna

valószínűleg nem azért
nem kaptam választ
mert az univerzum hallgatott
nekem kellett volna
megszólalnom
és azt mondanom:
félek
de tudom
mit akarok

nem a jelek hiányoznak,
csak a bátorság,
hogy higgyünk annak,
amit már régóta érzünk
magunkban

II.

A test kimondta helyettem

Belül kezdődött

először
csak fáradt voltam
mindig
ezt mondtam
biztosan az időjárás
a munka
a kevés alvás
a túl sok gondolat
mindig találtam
valamit
amit hibáztathattam
csak azt nem mondtam ki
hogyan belül
már régóta
nem voltam jól

Amit nem sírtam ki

nem sírtam
amikor fájt
nem sírtam
amikor elment
nem sírtam
amikor mégis ott maradtam
ahol nem kellett volna
de tudtam
hogy nem szabad
minden könnyet
visszanyeltem
hittem
így vagyok erős
aztán egy reggel
úgy ébredtem
mintha egész éjjel
zokogtam volna
de a szemem
helyett
a testem
könnyezett

A vállam emlékezete

minden mondatot
a vállamra tettem
amit nem mertem
kimondani
minden félelmet
magammal vittem
nehogy másnak
kelljen cipelnie
azt mondtam
elbírom
mindig elbírom
de a vállam
nem felejtett
egyre nehezebbé vált
mintha tudná
hány ember terhét
neveztem tévesen
szeretetnek

Tünet

először csak
egy apró jel volt
egy nyomás
egy szúrás
fáradtság
ami alvás után is
velem maradt
nem figyeltem rá
mindig továbbmentem
nem állhattam meg
aztán a testem
egyre hangosabb lett
mert amit suttogva
nem hallottam meg
azt végül
kiabálnia kellett

Beteg gondolatok

újra lejátszottam
minden beszélgetést
mit mondtam
mit kellett volna
mit értett félre
mit jelentett
valójában
minden lehetséges jövőt
végiggondoltam
csak azt nem
hogy talán
nem mindenre
kell választ találnom
a gondolataim
körbe-körbe jártak
és közben
a testem is elhitte
hogy
veszélyben vagyok

A test nem hazudik

az elmém azt mondta
jól vagyok
a szám azt mondta
nincs semmi baj
a mosolyom is
egyetértett
de a szívem
túl gyorsan lüktetett
a gyomrom
szúrt
a kezem
remegett
a testem nem tanulta meg
azokat a mondatokat
amelyekkel
mindenki mást
meggyőztem

Nem bírta tovább helyettem

sokáig
kettőnk helyett élt
elvitte a napokat
amikor
csak túléltem
felkelt
amikor a lelkem
ágyban maradt volna
dolgozott
mosolygott
továbbment
aztán egyszer
megállt
nem büntetni akart
csak nem bírta tovább
helyettem

A testem megállított

haragudtam rá
amiért gyenge lett
nem engedelmeskedett
és akkor azt mondta
elég!!!
amikor nekem
még annyi dolgom volt
azt hittem
a testem elárult
pedig csak hangosabban mondta
amit én
hónapok óta
nem akartam meghallani:
nem mehetsz tovább
ugyanúgy
és közben
nem várhatod
hogymajd
minden megváltozik

Meghallgatni

nem javítottam meg
azonnal magamat
először
le kellett ülnöm
és megkérdezni:
hol fáj?
nem azért
hogy gyorsabban
elhallgattassam
hanem hogy végre
meghalljam az igazát
a testem
nem az ellenségem volt
csupán az egyetlen
aki nem engedte
hogy tovább hazudjak
magamnak

Gyógyulni is döntés

azt hittem
a gyógyulás
majd egyszer megtörténik
egy reggelen felébredek
és már nem fáj
nem félek
nem gondolok vissza
de nem érkezett meg
nekem kellett
elindulnom felé
határt húzni
pihenni
kimondani
elmenni
elengedni
segítséget kérni
és minden nap
újra eldönteni
hogy nem adom vissza
magamat
annak
ami egyszer
majdnem elvett tőlem
mindent

a testem nem fordult ellenem,
ő csak visszavezetett oda,
ahonnan túl messzire kerültem:
önmagamhoz

III.

Az üres hely nem hiány

Egy személyre terítve

először furcsa volt
egy tányér
egy pohár
egy szék
mintha valami hiányozna
az asztalról
mintha csak akkor lenne
igazi a vacsora
ha valaki megkérdezné
milyen napom volt
aztán egy este
szépen megterítettem
és nem siettem el
az étkezést
rájöttem
nem kell vendégnek lennem
a saját életemben

Egyedül mentem haza

nem várt senki
az ajtóban
nem kérdezte meg senki
merre jártam
nem volt kinek
elmesélnem
mi történt velem
mégsem voltam elveszve
tudtam az utat
volt otthonom
volt kulcsom hozzá
és amikor beléptem
nem az fogadott
hogy senki sincs itt
csak
megérkeztem

A szoba nem volt üres

azt hittem
az üres szoba
azt jelenti
egyedül maradtam
pedig ott volt
minden gondolatom
a könyvek
amelyekre eddig
nem jutott időm
a zene
amit mások kedvéért
mindig lehalkítottam
és ott voltam én is
csak olyan régen
nem figyeltem magamra
hogy szinte
idegennek tűntem

Saját társaság

eleinte
nem tudtam
mit kezdjek magammal
miről beszéljek
ha nincs senki
aki válaszol
aztán elkezdtem
megismerni
önmagam
mit szeretek
mit nem
mitől nyugszom meg
mi az
ami csak azért volt fontos
mert valaki más
azt mondta
lassan rájöttem
nem vagyok
rossz társaság
csak eddig
nem hagytam magamnak időt
hogy megszeressem
önmagam

Az üres oldal

sokáig féltem
az üres oldaltól
mert nem volt rajta
név
közös terv
azt hittem
az üresség
valaminek a vége
aztán tollat vettem
a kezembe
és megértettem
az üres oldal
nem hiányzik
csak még
nem írtak rá semmit
helyet hagy
annak
amit most már
én választok
magamnak

Nem vártam senkit

egy idő után
nem néztem folyton
a telefonomat
nem figyeltem
ki ír
ki nem ír
ki gondol rám
nem hagytam nyitva
az estét
hátha valaki
megtölti helyettem
terveim lettek
könyvek
filmek
hosszú fürdők
lusta reggelek
nem azért
mert már nem vágytam
senkire
de már nem akartam
többé megállítani
az életemet
amíg valaki
megérkezik bele

Már nem féltem a vasárnaptól

régebben vasárnapon
nem takarta el semmi
hogy egyedül vagyok
a délután
hosszabbnak tűnt
az este
túl korán érkezett
aztán megtanultam
nem menekülni előle
kávét főztem
ablakot nyitottam
hogy bejöjjön a fény
olvastam
írtam
pihentem
és egyszer csak
nem a hiányt éreztem
hanem azt
hogy végre
nem kér tőlem senki semmit
a magány eltűnt

Nem büntetés

sokáig úgy néztem
az egyedüllétre
mint valamire
amit ki kell bírni
mint egy foghúzást
amíg újra
szerethető leszek
mintha a magány
ítélet lenne
egy elmúlt
kapcsolat után
de nem volt büntetés
csak idő
amit visszakaptam
hogy megtanuljam
nem minden üres helyet
kell azonnal
valakivel kitölteni

Magam mellé ültem

mindig mások mellé ültem
meghallgattam őket
megértettem
mentetettem
vártam rájuk
helyet csináltam nekik
magamban
egy nap elfáradtam
és leültem
saját magam mellé
nem kérdeztem
miért nem vagy másmilyen
nem mondtam
ezt jobban kellett volna csinálnod
csak ott maradtam
és először éreztem
hogyan talán
ezt jelenti
nem elhagyni
önmagamat

Félemler

azt hittem
valaki majd
kiegészít
mintha hiányozna belőlem
egy darab
amit csak egy másik ember
hozhat el
de aki félemlernek
érzi magát egyedül
az kapcsolatban
sem lesz teljes
nem akartam többé
valakinek a másik fele lenni
egész akartam maradni
akkor is
ha valaki
mellettem jár

Egyedül is egész

nem lettem kevesebb
attól
hogy nem fogta senki
a kezemet
nem lett kisebb
az életem
mert nem mondta senki
hogy szeret
nem lett üresebb
a szívem
csak mert nem lakott benne
éppen más
csak végre észrevettem
hogy mindvégig
én tartottam
magamat
én vittem tovább
a napokat
én álltam magam mellett
amikor mindenki
máshol volt
nem lettem teljes
mindig is az voltam
csak túl sokáig vártam
valakire
hogy ezt
elmondja nekem

Teljes

nem azért vagyok egész
mert nincs szükségem
senkire
vágyhatok szeretetre
érintésre
közös reggelekre
valakire
aki mellém ül
de többé nem kérek
senkitől
egy hiányzó darabot
önmagamhoz
ha szeretet érkezik
helyet adok neki
de nem adom át
az egész házat
mert már tudom
aki belép az életembe
nem befejez engem
csak elkísér
egy darabon

az egyedüllét nem azt jelenti,
hogy nincs mellettem senki;
én jelen vagyok
a saját életemben

IV.

Akiket nem vihettem tovább

Nem minden marad

azt hittem
ami egyszer fontos lett
annak örökre
annak kell maradnia
hogy ami elmúlik
az talán sosem volt
valódi
de nem minden
azért ér véget
mert hazugság volt
a nyár sem lesz
kevésbé nyár
attól
hogy az ősz követi

Ami volt, attól még igaz

nem akarom
megtagadni
a szép napokat
csak azért
mert a végén
fájt
nem akarom azt mondani
hogy sosem szerettél
csak mert nem tudtál
úgy szeretni
ahogy nekem
szükségem lett volna rá
ami volt
attól még igaz
csak nem volt elég
ahhoz
hogy tovább maradjak

Szerettelek, ezért engedtelek el

sokáig azt hittem
a szeretet azt jelenti
kitartani
várni
megérteni
újabb esélyt adni
akkor is
amikor már
magamból adtam oda
minden alkalommal
egy darabot
aztán rájöttem
néha a szeretet
nem a maradás
hanem annak elfogadása
hogy nem tudunk
egymás mellett
úgy továbbmenni
hogy közben
mindketten önmagunk maradjunk
szerettelek
ezért nem akartalak
gyűlölni
és végül
elengedtelek

Rossz időben

lehet hogy
jó emberek voltunk
csak rossz időben
találkoztunk
amikor én már
otthont kerestem
te még mindig
más utakat próbálgattál
amikor én már
le akartam pihenni
te még azt tanultad
hogyan kell
nem elfutni
nem hibáztatlak
amiért nem tudtad
megadni
amire szükségem volt
de már magamat sem
amiért végül
nem vártam tovább

A békét választottam

nem azért mentem el
mert megszűnt
a szeretetem
csak ez maradt
de eltűnt mellőle
a biztonság
a bizalom
a nyugalom
önmagam
nem közted
és a magány között
választottam
hanem a fájdalom
és a békém között
ezúttal
magamat választottam

Nem haraggal mentem el

nem csaptam be
az ajtót
nem kívántam
hogyszer
te is érezd azt
amit én
nem akartam
büntetést vinni magammal
csak azt
amit megtanultam
hogyszer van búcsú
amely nem bosszú
és van elengedés
amelyben több szeretet van
mint a maradásban

Nem azért engedtelek el

nem azért engedtelek el
mert már semmit sem jelentettél
hanem mert végre
én is jelentettem
valamit
saját magamnak
és nem kérhettem többé
magamtól azt
hogymaradjak ott
ahol mindig
nekem kellett kevesebbnek lennem
hogymellett
mellettem

Barátság múlt időben

furcsa volt
múlt időben beszélni
rólunk
azt mondani
régen sokat nevettünk
régen mindent
elmondtunk egymásnak
régen értettük
mi történik
a másikban
nem volt egyetlen nap sem
amikor megszűntünk
barátok lenni
csak egyre több lett
az elhallgatott mondat
és egyre kevesebb
az út
amelyen még
egymás mellett haladtunk

Más tempóban

én már válaszokat
kerestem magamban
te még mindig
másoktól vártad őket
én már azt kérdeztem
hogyan változhatok
te azt
miért nem változik
körülötted semmi
nem voltam jobb nálad
csak már máshol jártam
és egy idő után
nem tudtam tovább
olyan lassan menni melletted
hogy közben
elveszítsem
a saját utamat

Előrébb jártam

nem lettél rossz ember
a szememben
csak már nem ugyanott álltunk
én elindultam
te pedig azt kérted
maradjak melletted
egy helyben
sokáig azt hittem
a hűség azt jelenti
hogy megvárlak
de rájöttem
nem segítek neked azzal
ha én sem mozdulok
és magamnak sem
ha büntudatból
visszalépek
melléd

Nem várhattam meg

szerettelek barátként
ezért sokáig hittem
hogyszer majd
utolérsz
hogyszer ugyanazokat
a dolgokat
egyszer te is
észreveszed
de nem várhattam meg
amíg megtanulsz
felelősséget vállalni
amíg felismered
a saját utadat
amíg eldöntöd
hogyszer valóban
változni akarsz-e
nem élhettem
kettőnk helyett
és nem állíthattam meg
magamat sem
egy talánért

Nem szolgált többé

sokáig zavart
ez a mondat
hogy egy kapcsolat
már nem szolgál
mintha az embereknek
a feladatuk lenne
hasznosnak lenni
az életünkben
pedig nem erről szólt
arról
hogy már nem emeltük
egymást
csak újra meg újra
visszahúztuk
a másikat
abba az irányba
amin már mindketten
túl akartunk haladni

Külön irány

nem kellett
összevesznünk
hogy külön menjünk
nem kellett
rossz emberré tennünk
egymást
hogy megértsük
már nem ugyanoda tartunk
te jobbra fordultál
én balra
egy ideig
még visszanéztünk
aztán már csak mentünk
és ettől
egyikünk útja sem lett
kevésbé igaz

Ketten, külön úton

voltak emberek
akikről azt hittem
a történetem végéig
velem maradnak majd
de talán csak
néhány fejezetre érkeztek
hogyan tanítsanak
tükröt tartsanak
mellettem legyenek
amíg megtanulok
egyedül továbbmenni
nem mindenkit
veszítünk el
akit már nem viszünk
magunkkal
csak megengedjük
hogy ő is
a saját útját járja

Akiket nem vihettem tovább

nem maradhatott
mellettem mindenki
aki egyszer
fontos volt
nem fért rá mindenki
arra az útra
amelyen végül
magamat kellett
megtanulnom vezetni
néhány embert
szeretettel tettem le
néhányat könnyekkel
néhányat úgy
hogy sokáig
még éreztem a súlyukat
de továbbmentem
és azt vettem észre
nem lett üresebb
a kezem
csak szabaddá vált
arra
hogy megtartsam
önmagamat

nem minden búcsú veszteség,
van, amelyik helyet készít
annak az embernek,
akivé végre válni merünk

V.

Nem a kártyák írták

Nem húztam több lapot

egy reggel
nem nyúltam a pakliért
pedig ugyanazon a helyen feküdt
mintha várná
a kérdésemet
de nem volt kedvem
újra megkérdezni
azt
amit már tudtam
nem fordítottam fel
egyetlen lapot sem
mégis tisztábban láttam
mint valaha

Nem minden jel

nem minden madár
üzenet
nem minden számnak van
jelentése
nem minden dal
szól rólam
nem minden találkozás
sorsszerű
és nem minden akadály
az univerzum próbája
néha csak
egy madár repül el
egy szám ismétlődik
egy dal szólal meg
valaki érkezik
aztán továbbmegy
és nekem nem kell
jelentést keresnem
mindenben
csak azért
mert félek
jelek nélkül élni

A jövő nem válaszolt

megkérdeztem a jövőt
merre menjek
de nem felelt
nem mutatott képet
nem küldött jelet
nem súgta meg
melyik út
vezet a jó helyre
sokáig haragudtam rá
aztán megértettem
a jövő nem válaszolhat
mert még nem történt meg
csak áll előttem
és várja
hogyan létrehozom

Az univerzum nélkül is

voltak napok
amikor nem éreztem
semmit
nem volt megérzés
nem volt jel
nem volt bizonyosság
csak én
egy döntéssel
a kezemben
és rájöttem
az univerzum nélkül is
fel tudok kelni
el tudok indulni
ki tudom mondani
hogy igen
vagy nem
nem vagyok elveszve
csak mert éppen
nem vezet fény
néha nekem kell
meggyújtanom

Hiszek

hiszek abban
amit nem látok
a lélekben
az energiában
a találkozások
láthatatlan rendjében
hiszek abban
hogyan vannak dolgok
amelyeket nem érthetünk
azonnal
de már nem adom át nekik
azt az életet
amit nekem kell
megélnem
a hitem maradhat
de a döntés
az enyém

A sors nem kifogás

könnyebb volt azt mondani
ennek így kellett lennie
mint bevallani
hogy hagytam megtörténni
könnyebb volt
a sorsot hibáztatni
mint kimondani
hogy féltem változtatni
de a sors
nem kötötte meg a kezemet
nem zárta rám az ajtót
csak én vártam
hogy valami nálam nagyobb
megmentsen
attól a döntéstől
amit egyedül
nekem kellett meghoznom

A döntés

nem jött fényesség
nem remegtek meg a falak
nem éreztem
azonnal megkönnyebbülést
csak kimondtam
hogy elég
és utána
ugyanaz maradt a helyiség
a világ nem változott meg
csak egy döntéssel közelebb kerültem
ahhoz
aki lenni akartam

Visszavettem a kezemet

sokáig mások tartották
a kezemet
a jósok
a kártyák
a vélemények
a félelmek
mindenki mutatta
merre menjek
én pedig követtem őket
mert azt hittem
így kevésbé fáj
ha rossz helyre érkezem
aztán visszavettem
a kezemet
nem azért
mert már nem féltem
hanem mert megértettem
ha eltévedek
legalább
a saját utamon teszem

Szabad akarat

nem tudom
mi van előre megírva
és mi az
amit én írok hozzá
talán vannak találkozások
amelyeket nem kerülhetünk el
talán vannak veszteségek
amelyek mindig
megtalálnának minket
de azt én döntöm el
mi maradok utánuk
mit tanulok belőlük
és hogy meddig nevezem
végzetnek azt
amin változtatni is
lehetne

Az iránytű bennem van

sokáig azt hittem
az iránytű
rajtam kívül van
egy másik ember szavaiban
egy jóslatban
egy másféle érzésben
pedig mindig jelzett
amikor gombóc nőtt a torkomban
amikor elfáradtam
egy kapcsolatban
amikor valami nem adott békét
csak én neveztem
bizonytalanságnak
azt
ami valójában
figyelmeztetés volt
belül

A saját nevemben

nem beszél többé
helyettem
a félelem
a múlt
a kártya
a csillagok állása
nem mondják meg
mire vagyok képes
nem írják le
meddig juthatok
ma már én
mondom ki
hogyan akarom
nem akarom
maradok
elmegyek
hogyan hibázhatok
és attól még
én választok

Én válaszoltam

többé
nem kérdeztem
és végre meghallottam
hogy bennem
mindig volt válasz
nem tökéletes
nem olyan
amely garantálta
a boldog véget
csak őszinte
és először elég volt
nem tudnom
mi történik majd
csak azt
hogy ma
mit kell tennem

Én írom tovább

azt hittem
az életem valahol
már készen van
egy kártyalapban
egy számításban
egy előre kijelölt úton
és nekem csak
meg kell találnom
aztán rájöttem
nincs kész történet
csak múlt
amit már nem írhatok át
jelen
amelyben dönthetek
és jövő
amely még üres
nem a kártyák írták
nem azok
akik megmondták
mi vár rám
a toll végig
az én kezemben volt
csak most mertem
először
írni vele

hiszek abban, ami vezethet,
de többé nem követem vakon;
a jövőm nem jóslat,
egy döntésekből épülő út

VI.

Hála azért, aki lettem

Amit már megtettem

néha csak azt látom
mennyi minden
van még előttem
hány könyvet
nem olvastam el
hány dolgot
nem értek
hány lépés választ el
attól
aki lenni szeretnék
aztán hátranézek
és meglátom
mennyi úton
mentem már végig
olyan lábakkal
amelyekről azt hittem
nem bírnak el
egyetlen napot sem

Nem a semmiből jöttem

nem ébredtem erősnek
nem készen kaptam
a bátorságot
darabonként szedtem össze
minden csalódásból
minden búcsúból
minden napból
amikor senki sem mondta
hogy folytassam
de én mégis
felkeltem
nem a semmiből jöttem
az az út van mögöttem
amit idáig
megtettem

A tegnapi énemnek

sokáig haragudtam rád
amiért nem mentél el
hamarabb
amiért elhitted
az ígéreteket
amiért másoktól kérdezted
mit kellene érezned
amiért újra és újra
visszanéztél
ma már nem hibáztatlak
te akkor csak annyit tudtál
amennyit az addigi sebeid
megtanítottak neked
köszönöm
hogy akkor is továbbvittél
amikor még nem tudtad
hová is tartunk

Amit túléltem

voltak napok
amikről azt hittem
örökké tartanak
éjszakák
amelyek mögött nem láttam
a hajnalt
emberek
akik után úgy éreztem
belőlem is eltűnt
valami
mégis itt vagyok
nem sértetlenül
de itt
és ma már tudom
nem minden győzelem
látványos
néha csak annyi
hogy másnap is
felkelünk

Hála

hálás vagyok
azért
ami maradt
az otthonért
amely befogad
a munkáért
amely megtart
a szavakért
amelyekkel
világokat teremthetek
az emberekért
akik nemcsak akkor szeretnek
amikor könnyű
mellettem maradni
és hálás vagyok
önmagamért is
nem döntöttem
mindig jól
de minden rossz döntés után
megpróbáltam
újra hazatalálni

Tanuló

régen szégyelltem
ha nem tudtam valamit
mintha a bizonytalanság
kevesebbé tenne
ma már kérdezek
olvasok
figyelek
megváltoztatom
a véleményemet
ha többet értek
a világból
nem akarok annak látszani
aki minden választ ismer
inkább maradok
az
aki még mindig
képes tanulni

Bölcsesség

a bölcsesség számomra nem az
hogy többé
nem hibázok
hanem hogy felismerem
amikor az utam
ugyanoda visz
nem az
hogy nem ér fájdalom
de többé nem nevezem
szeretetnek
ami folyton megsebez
nem az
hogy mindent tudok
hanem hogy már nem félek
kimondani:
ezt még
meg kell tanulnom

Nem érkeztem meg

nincs olyan pont
ahol egyszer majd
készlen leszek
ahol nem lesz több kérdés
félelem
tévedés
vagy visszalépés
nem érkeztem meg
és ez már
nem ijeszt meg
nem egy cél
vár rám
egy élet
amelyben újra és újra
választhatom azt
hogyan tovább fejlődök

A következő lépés

nem kell látnom
az egész utat
elég
ha tudom
mi a következő lépés
néha előre vezet
néha oldalra
néha vissza
valami felé
amit még nem értettem meg
nem minden lelassulás
megrekedés
nem minden kerülő
tévedés
amíg haladok
az út is
mozdul velem

Még mindig úton

vannak napok
amikor erős vagyok
és vannak
amikor újra kételkedem
néha tisztán látom
magamat
máskor megint
a régi tükrökbe nézek
de már nem ijedek meg
ha nem haladok
mindig egyenesen
a fejlődés nem lépcső
hanem út
néha emelkedik
néha visszakanyarodik
de én már tudom
merre van
előre

Már hiszek magamban

régen mások szavát
hangosabban hallottam
mint a sajátomat
ha azt mondták
túl sokat érzek
elhitem
ha azt mondták
nem vagyok elég
magammal vitatkoztam
helyettük
ma már meghallgatom
amit mondanak
de nem adom nekik
az utolsó szót
mert ha minden hang elcsendesedik
én maradok itt
és végre
hiszek magamban

Hazataláltam

azt gondoltam
a hazatalálás azt jelenti
megérkezni valakihez
egy ölelésbe
egy közös jövőbe
egy helyre
ahol többé
nem kell félnem
aztán minden út
visszafordult
és én ott álltam
saját magam előtt
nyitott ajtóval
nem kérdeztem
miért tartott ilyen sokáig
csak beléptem
és először éreztem
hogy nem kell többé
elmennem innen

Hála azért, aki lettem

hálás vagyok
annak
aki voltam
mert nélküle
nem lennék itt
hálás vagyok
annak
aki vagyok
mert végre nem akarok
mindenáron
valaki más lenni
és hálás vagyok
annak
akivé még válhatok
mert már nem félek
attól
hogy közben
újra megváltozom

Én írom tovább

régen a lapoktól kérdeztem,
mi vár rám
figyeltem a jeleket
a számokat
a csillagokat
és mások arcát
hátha valaki meglátja bennem
azt a jövőt
amelyet én még
nem mertem elképzelni
ma már nem kérdezem
nem tudom
mi következik
de megértettem
nem kell előre ismernem
az egész történetet
elég
ha jelen vagyok
amikor megszületik
előveszek egy üres lapot,
és ráírom:
én
alá pedig azt
hogy féltem
de elindultam
szerettem
de elengedtem
elvesztem
de megkerestem önmagam
hibáztam
de tanultam
és még mindig
nem tudok mindent

de a toll
már nem remeg
a kezemben
nem kérdezem többé
mit írt számomra
a sors
mert a történetem
nem ért véget
és amíg élek
én írom tovább

nem azért vagyok hálás,
mert minden úgy történt,
ahogy szerettem volna,
viszont mindabból, ami történt,
megtanultam önmagamot választani

Neked

az út önmagunkig
hosszú
nem lehet
egyetlen nap alatt
végigmenni rajta
talán egy egész élet sem elég
ahhoz,
hogyminden részünket
megértsük
lesznek akadályok
és lesznek emberek,
akik önzésnek nevezik,
hagvégre magadat választod
de hogyan tarthatnál meg másokat,
hagközben te magad
darabokra hullasz?
magadat választani
nem önzés
hanem annak a felismerése,
hogycsak abból adhatsz,
ami benned is megmaradt
előbb magadban kell
otthonra találnod,
hogymásoknak is
biztonságot adhass

Ruby Saw eddig megjelent kiadványai:

Pillangó-hatás (Pillangó 1.)
Az igazi (Pillangó 2.)
A pillangó öröksége (Pillangó 3.)
Liv Jackson életei (Pillangó 1-2.)
Csak két lépés Észak (Észak 1.)
Az igazság Jin Parkról (Észak 2.)
Gázt neki, Chiara! (Gázt neki 1.)
Gázt neki, Család! (Gázt neki 2.)
Kertvárosi pletyka (Kertváros 1.)
Csak két lépés a kertváros (Kertváros 2.)
A Vörös és a Vadász
Álom az álomban (Álom 1.)
Álom az álomban (Álom 2.)
Inferno (Álomfogó 1., Vergilius játéka 2.)
A rezervátum titka (Álomfogó 2.)
Valóság (Álomfogó 2,5.)
Nézz rám! (Álomfogó 3.)
Vacsora kilenc főre (Álomfogó 4.)
Akik megjárták a Poklot (Álomfogó 1-4.)
Lovestruck
Savages – Vadak (Vergilius játéka 2.)
Jogában áll elcsábítani (Jogában áll 1.)
Jogában áll szeretni (Jogában áll 2.)
Jogában áll hozzám jönni (Jogában áll 3.)
Fordulj a Nap felé!
Walk the line
Dempsey (Sorsok 1.)
Alex (Sorsok 2.)
Leah (Sorsok 3.)
Heaven (Sorsok 4.)
Evan (Sorsok 5.)
Snake (Sorsok 6.)
Dimitrij (Sorsok 7.)
Mathys (Sorsok 8.)

Leo (Sorsok 9.)
Ransom (Sorsok 10.)
Elisabeth (Sorsok 11.)
#dutchboy (Sorsok 12.)
Shell Shocked
Az a nap
Lángra lobbant rózsa
Angyalom (Menny és Pokol 1.)
Démonom (Menny és Pokol 2.)
Menj a Pokolba! (Menny és Pokol 3.)
Beleszeretni
Lucy
Az élet megy tovább
Oka nőszülne!(?)
Koi (Eltévedve 1.)
Kucing
Merah Tua - Sötétvörös
Bali, Bébi!
Nadran
Álom az álomban és a valóságban (Álom 1-2.)
Jogában áll... (Jogában áll 1-3.)
Menny és Pokol (Menny és Pokol 1-3.)
Love is Love
Néma sikoly (Eltévedve 1-2.)

Maryse: Csillámpor
Maryse:Tüske
Maryse: Üveg